VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingova.

Domovní dvéře byly otevřeny — zaslechl srdcervoucí výkřik — poznal hlas své ženy — spěchal blíže a díval se do vnitř.

Viděl velice dojemný obraz.

Djuk Mason se svou sestrou stáli opodál — Pavlína uprostřed pokoje — vedle ní Robert Lesiie — a žena, jež tak dlouho byla považována za jeho chot', ležela v mdlobách v jeho náručí.

V.

"PAVLÍNA ALISE — 1860."

Sir Vane zat'al zuby a vpadl směle do jejich středu.

Pavlína pozvedla oči a zbledla. Djuk Mason učinil krok ku předu a vzkřikl překvapením. A Robert Lisle ubledlý pohnutím upřel na něho svůj pohled.

Manželové jedné ženy stáli po čtvrt století opět proti sobě tváří v tvář.

Baron promluvil první.

"Co to znamená?" ptal se. — "Kdo jste, pane, že držíte mou chot' ve svém objetí? Pavlíno, — jak jste se mohla odvážiti odvézti z ústavu lady Charterisovou, kam jsem ji dal v ošetřování?"

Než mohla Pavlína odpověděti, pravil její otec:

"Masone, doneste mou ženu nahoru. Pavlíno,ty pomůžeš miss Masonové ošetřovati ji. Co se týká tohoto muže, tomu odpovím sám."

Pavlína uchopila vzrušena oběma rukama jeho rámě.

"Nehádej se s ním, otče. On za to nestojí. Slib mi, že se nerozzlobíš!"

Usmál se vážně.

"Slibuji ti to, drahoušku; nemám nejmenšího úmyslu, pouštěti se sirem Vanem do vážné hádky. S ním bude účtovati silnější moc než jest má — anglický zákon."

Vložil omdlelou Olivii do náruče Djukovy o díval se, jak všichni opouštějí pokoj.

Sir Vane pokoušel se podruhé zakročiti.

"Lady Charterisová neopustí tento pokoj! Masone, nedotýkejte se mé ženy!"

Djuk toho nedbal.

Baron se podíval na šest stop vysokou, svalnatou postavu Masonovu před sebou a neosmělil se svá slova skutky vynutiti.

Za okamžik byli samotni.

"A nyní, sire Vane Charterise," pravil Robert Lisle, skříživ ruce a pohlížeje na malou, nepatrnou postavu baronovu, "nyní chci slyšeti, co mně chcete říci. Ptal jste se před chvílí, kdo jsem. Nemyslím, že bylo zapotřebí podobné otázky."

"Jste Robert Lisle, syn svobodníka, který před dvaceti pěti lety vřemlouval mladou dívku k hanebnému sňatku, který uloupil peníze a šperky jejímu strýci a prchl potom do Ameriky, aby ušel soudu. Z toho můžete souditi, že vás znám."

"Tak jsem si to myslil. Co se týká sňatku, jejž nazýváte hanebným, ten anglický zákon uznává úplně. Vy, sire Vane, jste se úmyslně dopustil bigamie. Olivie Lisleová nebyla ni jediný okamžik vaší manželkou. Viděl jste mě v chrámu v den vašeho zdánlivého sňatku. Jak to zodpovíte před anglickým soudem? Co se týká onoho druhého pošetilého obvinění, byl jsem šíleným — ba tím největším bláznem, že jsem se tím dal zastrašiti. Ani vy, ani Žefroa Lyndit, kdyby žil, nemohli byste dokázati toto obvinění. Co se týká ostatního, jednal jsem zchytra, jako vy po celý život váš — našel jsem svou ženu a míním si ji ponechati. Zákon rozhodne, zda-li je zákonitý první nebo druhý sňatek. Máte na vůli jednati, jak vám libo. Jste volným, ale zapovídám vám, abyste se sem vtíral. Jděte a neosmělte se již nikdy více zneuctiti tento dům svou přítomností, nepřejete-li si, abych vykonal zákon vlastníma rukama. Slyšel jste kdy o lynčování, sire Vane? Přestoupíte-li kdy práh tohoto domu, zašlápnu vás jako hada, jenž by mi přišel do cesty. A nyní jděte!"

"Chcete okamžik posečkati?" ozval se hlas mezi dveřmi.

Oba mužové se ohlédli. Domovní dvéře byly po celou dobu otevřeny, a třetí neviděná osoba všechno vyslechla.

Lord Montalien trávil poslední dva roky na cestách, hledaje úlevy ve své nemoci; trpěl silnou srdeční vadou. Trávil londýnskou saisonu v Montalienu, a jsa právě na procházce, viděl, jak dva vozy uháněly k domu Masonovu. Spatřil dvéře domu otevřeny — mohla by tam také býti Pavlína — přiblížil se, jsa puzen zvědavostí — shlédl sira Vala Charterisa i domyslil se, kdo by mohl býti druhý muž, a vyslechl celou rozmluvu Roberta Lieslea. Konečně nadešla hodina pomsty, konečně mohl oplatit on svůj dluh.

"Prosím za odpuštění," řekl lord zdvořile, vcházeje pomalu dovnitř, "vyslechl-li jsem náhodou každé slovo. Sire Vane Charterise, jsem nevýslovně šťasten, že se s vámi shledávám. Vy, pane," obraceje se s poklonou ku druhému muži, "vy jste patrně Robert Lisle."

"Jsem, pane," znělá přísná odpověď "kdo jste vy?"

"Lord Montalien, vždy ochotný k vašim službám jako můj zesnulý otec. Jsem něčím povinován siru Vanovi a rád bych se toho sprostil. Pamatujete se na jakéhosi Jakuba Portera?"

Hawksley hleděl překvapeně a sir Vane stál zamračen, očekávaje, co bude následovati.

"Byl sluhou u Žefroa Lyndita před pětadvaceti lety — snad to přispěje vaší paměti?"

"Pamatuji se," řekl Lisle; "co jest s ním?"

"Porter jest mrtev; ale na smrtelné posteli se přiznal k jakémus činu — sám jsem to napsal a dal podepsati dvěma svědky. V této zpovědi se přiznává k bezbožným pletichám, kterými jste byl přinucen opustiti Anglii. Ospravedlňuje vás to v každém ohledu. Prokážete-li mi dnešního večera čest navštíviti mne, odevzdám vám onen spis."

S ďábelským úsměvem podíval se na sira Vana, který zsinalý zlostí a zuřivostí přibližoval se ke dveřím.

"Robert Lisle se musí zodpovídati z únosu mé ženy," pravil, vypínaje se až do konce, "co se týká vás a vašeho bídného rukopisu, lorde Montaliene, to jest mi úplně lhostejno. Zákon rozhodne mezi námi."

"To zákon učiní," pravil Lisle vážně. "Děkuji vám, lorde, za tak neočekávanou přízeň. Mé dobré jméno by vlastním mým přispěním bylo očistěno, ale přiznání Porterovo všechno usnadňuje. Přijdu dnes večer do Opatství."

Lord Montalien se uklonil a chystal se k odchodu.

"Snad se zmíníte o této události laskavě své dceři —" pravil. "Chtěl jsem, aby se před několika lety stala mou chotí, a obávám se, že mi toho dosud neodpustila. Snad bude o mne smýšleti shovívavěji, když se tohle dozví. Mohu se vás zeptati, vrátil-li se můj bratr s vámi?"

"Ano."

"Jest nyní v Londýně?"

"Ano, jest."

"Má jako spisovatel mnoho úspěchů — a jest snad i s to, učiniti zadost všem svým povinnostem?"

Lisle přisvědčil poněkud netrpělivě.

"Díky," pravil lord Montalien, "nebudu vás déle zdržovati. Dovolte jen, abych vám blahopřál, že jste nalezl svou chot' a dceru, a přál vám zároveň mnoho štěstí v budoucnosti."

Opustil dům. Úsměv zmizel s jeho rtů a jeho žlutavá tvář se zamračila, největší nenávist a zlomyslnost z ní zíraly.

"Všechny moje úklady byly marny," přemítal. "Vít se vrátil, jeho minulost jest vymazána a zapomenuta — jest bohat, slavný a bezpochyby ještě hezčí. A ona ho měla vždy ráda — vždy — vím to, a nyní si ho vezme. Proč zrušila své zasnoubení s vévodou, ne-li k vůli němu? A jednoho dne ta prokletá srdeční vada mne odstraní a on bude na místě mne vládnouti v Montalienu."

Všechno se obrátilo proti němu. Jediná žena, které by si byl přál za ženu, ho odmítla — spekuloval a prohrál. Nemoc ho přepadla — v třiatřiceti letech byl starým, roztrpčeným mužem. Stal se nervosním následkem nemoci a v tmavé noci se mu zjevovala bledá tvář Alisy Warrenové, zapuzujíc jeho spánek. Ležela nepochována a nepomstěna, ale odplata hroznější než by pozemský soud mohl vynésti, stíhla jejího vražedníka.

Robert Lisle hleděl za odcházejícím a pak stoupal se schodů. Jeho žena se probrala ze mdloby a odpočívala slaba a chvějící se na loži, kam ji položili.

Robert jest živ! Robert jest zpět! Po nekonečném, pětadvacetiletém utrpení bude Robert opět jejím.

Když vstoupil, všichni vstali. Pavlína se sehnula a políbila bledou, utrápenou líci.

Tak dlouho rozloučení manželé byli opět pospolu.

Byly učiněny ihned kroky, aby první sňatek byl uznán a druhý zrušen.

Nečinilo to mnoho obtíží; sňatek uzavřený ve Skotsku měl platnost, jako by ho byl požehnal sám arcibiskup kanterburský: druhý sňatek neplatil.

Pře vyvolala největší sensaci. Každodenně byla nová zajímavá objevení o miss Lisleové. Nyní bylo tajemství jejího narození objasněno. Nebyla sirotkem, jak polovice Londýna předpokládala, a z matčiny strany byla ze vznešeného rodu. A sir Vane byl padouch, jenž se uchýlil na pevninu, aby se skryl se svou hanbou.

Paní Galbraitová a Maud byly nuceny odjeti do Essexu. Miss Lisleová a její romantičtí rodičové se ubytovali v jakémsi domku v Lincolnshiru, kde byla miss Lisleová vychována. Jak to bylo všechno romantické!

Po skončení pře pojedou pan Lisle a jeho žena (zaměnil jméno Hawksley) do ciziny.

Čivy paní Lisleyové byly úplně otřeseny. Zbledla a chvěla se, kdykoli ji Robert opustil. Žila v neustálém strachu, že ji opět od něho odtrhnou — lekala se i každé cizí osoby. Čím dříve s ní opustí místo, kde trpěla, tím lépe.

Bylo také zřejmo, že i Pavlína potřebuje změny. V těch třech týdnech zhubla a byla jako stín. Veškerá její veselá mysl ji opustila, chodila tiše a bezduchá, navštěvujíc jen známá okolní místa. Lord Montalien neznepokojoval nikdy její osamělé procházky. Přátelé, kteří ji tak milovali, pohlíželi na ni udiveně — nepodobala se v nejmenším bývalé Pavlíně.

Její přítelkyně paní Atcherlová přijela jednou navštíviti svého miláčka a bavila ji vypravováním městských klípků. Pan Earlscourt prý vydá co nejdříve novou knihu a má si dle doslechu vzíti lady Editu Cliveovou.

Pavlína odvrátila svou bledou tvář.

Paní Atcherlová pokračovala:

"Lady Edita se tím netají, že jest do něho zamilována, a on bývá často v jejich domě. Ale víte, Pavlíno, myslím, že přes všechnu její krásu není Vít ani za mák do ní zamilován. Vezme-li si ji, učiní to pouze proto, že jest nejbohatší dědičkou a hraběcí dcerou. Někdy se mi zdá, že zanechal své srdce v Americe, mezi těmi roztomilými Američankami, o nichž tak mnoho vypravuje. On praví, že všechny Američanky jsou hezké — bez výminky — že nehezké děvče v ulicích novo-yorských jest tak vzácné, jako černá labut'. Svět praví, že se vezmou již příštího jara."

Když paní Atcherová odjela, bylo Pavlíně nesmírně bolno. Toužila s horečnou netrpělivostí po onom dni, kdy opustí Anglii; snad se jí potom ulehčí. Měla horečku — její zdraví ubývalo. Mluvilo se o lékařích, ale ona se jenom smála, říkajíc, že jí bude lépe, jak jen podniknou cesty — Anglie prý jí nesvědčí.

Nadešel poslední den. Všechno bylo připraveno. Neustálé jezdění pana Lislea do Londýna a zpět do Lincolnshiru bylo skončeno, všechny poměry urovnány. Zítra ráno odjedou přímo do Paříže; nezdrží se v Londýně ani hodinu.

Jakýsi pán, jenž doprovázel pana Lislea na jeho poslední cestě z Londýna, přál si navštíviti paní Lisleovou a miss Pavlínu.

"Kde jest Pavlína?" ptal se pan Lisle.

Pavlína jako obyčejně byla na procházce.

Již se stmívalo, když kráčela pomalu k domu. Byla unavena duševně i tělesně, její obličej byl bledší než obyčejně, její velké oči vpadlé. Jakási vysoká mužská postava se podpírala o zahradní mříží, když se přibližovala. Její srdce prudce zabušilo a pak jako by se bylo zastavilo. Poznala ihned na první pohled Víta Earlscourta.

Jakmile ji spatřil, spěchal otevříti zahradní dveře. Aniž by na něho pohlédla a promluvila, uklonila se a chtěla přejíti; ale on ji zastavil.

"Ani slovo, Pavlíno?" pravil s jemnou výčitkou, "a snad se vidíme naposled. K vůli té době, kdy jsme před osmi lety byli přáteli a malá "Polly" mne nenáviděla, řekněte mi aspoň s bohem!"

Podával jí ruku. Zůstala rozpačitě státi a pohlédla v jeho tmavý, vyčítavý pohled.

Jeho nenáviděti! V onen okamžik věděla, že ho miluje vášnivě, že její láska skončí pouze jejím životem.

Podala mu chladnou ruku, již on pevně stiskl, při čemž pohlížel do jejího bledého, poněkud odvráceného obličeje.

"Vy — vy jste přišel dáti s bohem mě matce," vypravila ze sebe namáhavě.

"A vám, Pavlino — smím vás snad nazývati pouhým jménem, či ne? Jest to již naposled. Já opustím také v několika dnech Anglii a to na vždy!"

"Na vždy?" opakovala.

Zdálo se jí, že něčí studená ruka jí svírá srdce — byla snad domněnka paní Atcherlové správná? Vymanila pojednou svou ruku z jeho ruky.

"Vrátím se do Ameriky," pravila klidně, "a tam ztrávím svůj život. Odjedu, jakmile vyjde moje kniha tiskem. Budete v cizině a já bych nemohl odjeti, abych vám nedal s bohem a neodprosil vás."

"Mne odprositi? Proč?"

"Že jsem před šesti lety dopustil, abyste obětovala svůj život. Vidím nyní jasně, že jsem vás mohl zachrániti, ale ne tímto způsobem. Byla jste oné noci šílená (strašně rozčilena jejich pronásledováním — bála jste se vězení a sňatku s Francisem. Nevěděla jste ani, co činíte — ale já byl dosti klidný a proto jsem si po všechna ta léta neopustil, že jsem použil vaší bezpomoci a strachu a učinil jsem vás svou chotí. Milovala jste vévodu z Klanronaldu, čehož on v plné míře zasluhoval a musila jste se ho zříci, jsouc vázána. Vy mne nenávidíte — vy jste to neskrývala a já toho zasluhuji. Ale já vás nevypudím z Anglie — moje přítomnost nebude již překážkou vašemu návratu. Buďte ještě jednou s bohem, a snažte se mi odpustiti, když zde nebudu."

Pozvedl svůj klobouk — slyšela, jak se zahradní dveře otvírají a zavírají — a slyšela jeho pevný krok slaběji a slaběji, až zanikl. Začalo pršeti — již cítila, jak ji proniká chlad — světla se zalesklá v oknech domku, a Vít odešel — na vždy odešel!

"Pavlíno!" ozval se hlas jejího otce ode dveří, "pojď, dovnitř! Což nevíš, že prší?"

Stála nehybně na témž místě, kde ji zanechal Vít.

Zachvěla se, hlava se jí zatočila; musila se něčeho přidržeti. Za okamžik ji objalo silné paže otcovo. —

"Vždyť z toho můžeš míti smrt," pravil; "vypadáš jako duch. Viděla jsi Earlscourta?"

"Ano." Slovo splynulo těžce a pomalu z jejích rtů. "Odešel."

Zahleděl se na ni zkoumavě. — le i v této hodině, když hlodal na jejím srdci trpčí bol, než sama smrt, zvítězila její hrdost. — Chladný, unavený zevnějšek,jímž v poslední době se vyznačovala a jenž vylučoval veškeré vyptávání se, zakryl i nyní, co v její duši se dělo. Její krok byl opět pevný; vstoupila do domu a nikdo nepostřehl nic zvláštního v jejím zevnějšku.

Čaj byl připraven — Rosina uchystala k němu nejlepší zákusky. —

Když seděli tak všichni kolem lampou ozářeného stolu, ozvalo se hlasité zaklepání na dvéře.

"Kdo jest to asi?" pravil Djuk Mason. "Myslil jsem, že byl pan Vít naším posledním návštěvníkem."

Otevřel dvéře a spatřil jakéhosi námořníka v prostředních letech, jenž stál v dešti.

"Bydlí zde miss Pavlína Lisleová?" ptal se pozdní host.

Djuk přikývl.

"A čeho si přejete od miss Pavlíny, příteli?" ptal se.

Pavlína to zaslechla a přibliživáši se ku dveřím, pohlížela velice udiveně na neznámého cizince.

"Přejete si mluviti se mnou?" ptala se.

Námořník sejmul klobouk a udělal hlubokou poklonu.

"Chtěl bych s vámi promluviti, jste-li miss Pavlína Lisleova, která před šesti lety hledala prostřednictvím časopisu "Times" jakousi zmizelou miss Warnerovou. Nabídla jste cenu, dozvíte-li se o ní, nechť o živé anebo mrtvé!"

Vzkřikla a učinila několik kroků k neznámému, pobízejíc ho dále. —

"Pojďte semhle!" pravila, "já jsem Pavlína Lisleova, která tehdy dala ono oznámení, a jsem dosud ochotna dáti onu odměnu. — Konečně uslyším o Alise!"

Vtáhla ho do kuchyně, kde nikdo nebyl — postavila pro něho židli, a očekávala s napjetím, co jí asi chce říci.

"Co víte o ní?" pravila. "Jest — vlastně byla to moje nejlepší přítelkyně, a já jsem od oné doby o ní ničeho neslyšela. Žije, anebo jest mrtva?"

"Mrtva, miss!" pravil námořník velice vážně. "Zavražděna!"

Spráskla ruce a zavrávorala.

"Zavražděna!" šeptaly její bledé rty.

"Pohlédněte sem, miss," pravil muž, a vyndal z kapsy malou krabičku, zabalenou v několika papírech. Sundaval pomalu jeden papír po druhém a otevřel krabičku, v níž se lesklo něco zlatého. Podal jí to. Byl to medailonek s řetízkem. Vykřikla po druhé, poznávajíc ihned, co to jest. Byl to dar, jejž při svém odjezdu do školy dala Alise. Dotkla se péra, — medailonek se otevřel a v něm se objevila její podobizna a zlatá kadeř, a na druhé straně byl nápis:

"Pavlína Alise — 1860."

"Vidím, že tento medailonek znáte. Přišel jsem k němu — bude tomu o štědrém dnu sedm let. Téhož dne v roce 1862 byla mladá žena, které onen medailonek patřil, hanebně zavražděna a její tělo leží patrně po dnes na témž místě."

Přemohla své pohnutí jen s největším přemáháním. Okamžik zápasila se slabostí a musila si sednouti, nyní to však přešlo a její bledé rty kladly další otázky. —

"Povězte mi, jak to přijde, že teprve nyní, po šesti letech, vraždu objevujete, když věci tyto již po tak dlouhou dobu máte ve vlastnictví svém?"

"Uznávám, miss, že jsem nejednal dobře — měl jsem to hned všechno vyzraditi, ale víte, já měl před sebou dalekou cestu po moři a již jednou dříve jsem nalezl takovým způsobem mrtvolu a byl bych skorem býval odsouzen pro vraždu. Nevím, proč to říkám teď, ae pronásledovalo mne to neustále a připravovalo mne to o klid. Byla to perná práce, než jsem vás našel. Trvalo to celé dva měsíce. A teď vám povím, jak jsem přišel k tomu medailonku."

A pak vypravoval námořník, a Pavlína mu naslouchala tiše.

"Jmenuji se Bill Saunders, — miss, a jak vidíte, jsem námořníkem.Byl jsem celý rok na cestách a po svém návratu do Liverpoolu šel jsem navštíviti svou matku, žijící v oné době u Battersea. — Zůstal jsem u ní skoro sedm týdnů a docházel jsem často do Londýna, abych se dověděl, kdy podnikne "Zlatá Pagoda" cestu, vyměřenou na tři roky. "Zlatá Pagoda" měla vyjeti o štědrém dnu po poledni. Přehodil jsem časně z rána svůj ranec přes rameno, rozloučil jsem se se svou starou matkou a pustil jsem se pěšky do Londýna.

"Bylo to bouřlivé jitro! Sněžilo hustě. Byl jsem na vánice zvyklý, ale tehdy to tak strašně fičelo, když jsem šel rozsáhlými pláněmi, že to mohlo člověku téměř hlavu utrhnouti. V takovéto nepohodě by vůbec nikdo nevyjel — a když jsem tedy spatřil koně a vozík přibližující se rychle z opáčné strany, postavil jsem se za hromadu štěrku, udělal jsem si z pěsti dalekohled, a díval se upřeně, kdo to jede.

"Byli to muž a žena, ale byli zahaleni a zasněženi, tak že nemohl jsem jejich obličeje rozeznati. Zatím, co jsem se díval,zastavil se vozík, muž vyskočil a pak pomohl dolů ženštině. Toho jsem v takovém místě a vánici neočekával.

"Tohle neznamená nic dobrého," řekl jsem sám k sobě a díval jsem se, očekávaje, co se dále bude díti. Muž se rozhlédl kolem a pak vedl ženu za vysokou hromadu rozbitých cihel, kde se asi skryli. Nemohlo to trvati ani minutu — slyším výstřel z bambitky; tu jsem věděl již jistě, že se tam stala hanebná vražda a že bude lépe, budu-li tich, aby druhá kule z revolveru nezasáhla mne.

Čekal jsem asi dvě minuty — pak vytáhl jsem hodinky, obávaje se, abych nepřišel pozdě na parolod' "Zlatá Pagoda". Scházelo dvacet minut do devíti — pamatuji se na to výborně. Když zastrčil jsem hodinky, vidím, jak onen muž obchází hromadu cihel a dívá se na všechny strany. Sehnul jsem se za štěrk — neviděl mne. Podíval se na své hodinky, pak vyskočil na svůj vozík a uháněl — odpusťte mé vyjádření — jako by ho čert honil.

"Čekal jsem, až zmizel. Potom jsem se přiblížil k místu zločinu . Za hromadou cihel byla jakási skrýš — nejspíše si tam dělníci schovávali svoje nástroje,dokud tam byly cihelny — a tam schoval tělo a nakupil na ně cihly, kamení a kusy dřeva, nikdo si zajisté toho místa nepovšiml. Na sněhu bylo trochu krve a stopy, kudy táhl mrtvolu. Když pak jsem odstranil nahromaděný násep, spatřil jsem ženštinu, ležící na tváři.

Snad jsem nejednal dobře, miss Pavlíno," pravil námořník, odvraceje se nepokojně, nemoha patrně snésti pohled těch velikých, ustrašených očí, "ale já jsem opět zatarasil otvor a umínil jsem si, že se nezmíním ani slovem o tom, co jsem viděl a slyšel. V Bermudě, jak jsem vám již pravil, bych byl skoro býval odsouzen pro vraždu, které jsem se nedopustil. Spálené dítě se bojí ohně — a mimo to jsem měl v ten den odplouti — i ponechal jsem přátelům a policii, aby dle své libosti si mladou ženu hledali.

Chtěl jsem již odejíti — bylo právě devět hodin a nemohl jsem otáleti — když něco lesklého ve sněhu vzbudilo moji pozornost.— Byl to tento medailonek, miss — poněkud zmáčknutý, jak vidíte. Bylo na něj šlápnuto, a řetízek přetržen, jako by býval stržen s jejího krku. Vstrčil jsem to do kapsy a capal jsem do Londýna. Lod' odplula,já s ní, a vrátil jsem se do Londýna teprve před třemi týdny.

Nemohl jsem však zapomenouti, miss, co jsem viděl v onen štědrý den. Viděl jsem často onu zavražděnou, ležící na obličeji.— Strašilo mne to. Nemohl jsem na to zapomenouti, a když jsem plul z Kantonu do Anglie, umínil jsem si, že ulehčím svému svědomí a vše vyzradím.....

Seděl jsem v kavárně v Liverpoolu po našem přistání, když mi přišel náhodou do ruky starý londýnský list, a tam jsem se dočetl zprávy, v níž byla nabízena odměna za jakoukoliv zprávu o pohřešované Alise Warrenové. Zdálo se mi, že sama prozřetelnost' vložila papír do mé ruky. Viděl jsem na medailonku vyrytá slova 'Pavlína Alise, 1860" a zmizelá žena se jmenovala Alisa. Odjel jsem do Londýna, vyhledal soudní budovu a poukázav na oznámení, ptal jsem se, kdo ono oznámení uveřejnil. Pravili, že mě nemohou dáti žádné odpovědi, dokud jim neřeknu všechno, co vím. Řekl jsem ,že to povím oné osobě, jež dala ono oznámení do novin, a oni pak mi řekli, že to je jakási mladá dáma, miss Pavlína Lisleova. Uslyšev jméno Pavlína, věděl jsem hned, že jsem na pravé stopě. Ptal jsem se, zdali byla nalezená ta jistá Alisa Warrenová, a oni mi řekli, že ne, že od té doby nebyla ani viděna, ani že o ní nic neslyšeli. Žádal jsem adresu miss Pavlíny Lisleové, kterou mi po dlouhém otálení udali. Řekl jsem vám všechno. Alisa Warrenová byla zavražděna o štědrý den roku 1867, a její tělo leží do dneška v onom otvoru na Battersea."

Pavlína seděla ztrnulá, s rozevřenýma čima, poslouchajíc pozorně. Pak promluvila:

"A řekněte mi, jak vypadal ten muž, jenž ji zavraždil?"

"Neviděljsem jeho obličej,miss Pavlíno; byl tak zahalen, že neviděl jsem mu ani nos. Byl vysoký a slabý; měl na sobě krásný dlouhý zimník, vypadal jako pravý gentleman. Ale poznal bych ho, kdybych ho viděl."

"Vysoký a slabý, jako pravý gentleman!" Pavlíniny myšlénky zalétly k lordu Montalienovi. — Jakoliv ho podezřívala, přece jen byla příliš spravedliva, aby jej označila jako vinníka.

S namáháním povstala. Konečně věděla pravdu! Alisa, roztomilá Alisa byla zavražděna! — A po celých šest let nepochována, nepomstěna!

Když vstala, cítila se velice slabou, a trvalo chvíli, nežli mohla promluviti.

"Zavolám svého otce," pravila. "Počkejte zde. Musíte mu všechno opakovati. Něco musí býti ihned učiněno!"

Otevřela dvéře, vedoucí do pokoje, a zavolala otce i Djuka.

Oba mužové pohlíželi udiveně na její bledou tvář.

"Pavlíno, co ti vypravoval ten muž?" zvolal Robert Lisle. "Tvá přítelkyně jest —"

"Zavražděna, otče, zavražděna před šesti lety a leží nepochována, nepomstěna! Tento muž ti bude opakovati, co mně již vypravoval — hrozný příběh o hanebném, strašném zavraždění!"

"Příliš hrozné pro tvé uši, — ubohá Pavlíno — tvoje čivy jsou nesmírně rozrušeny — vypadáš hrozně. Jdi jen rychle, pro boha, a ulehni si! Vzpomeň si, že zítra hodláme odjeti, a ty vypadáš tak špatně. Jdi k své matce, Pavlíno, jdi!"

Políbil něžně její tvář a odváděl ji. Uposlechla okamžitě. Což jest nemocna? V spáncích pociťovala jakousi tupou bolest.Zdálo se jí, že má čelo sevřeno jakoby železným kruhem; z očí jí sálal žar. Nebyla nikdy vážně nemocna — co se to s ní děje nyní?

Zanechal ji u matky a Rosiny a vrátil se do kuchyně.

Bill Saunders cítil se nyní volnějším po odchodu krásné bledé dámy a opakoval dosiovně, co byl již vypravoval Pavlíně.

Djuk naslouchal — mrazilo ho. Ubohá, malá, hezká Alisa! Tak jemná! Tak roztomilá! Tak milována ode všech! A takový osud na ni čekal!

"Udám to policii," pravil pan Lisle. "Doprovodíte mne zítra do Londýna a budete tam opakovat celou událost."

Bill Saunders byl připraven k tomu a odešel. Přes noc zůstal v hospodě a ráno očekával pana Lislea.

"To jest velice nepříjemná věc, Masone," pravil pan Lisle; "Pavlína jest nyní jaksi nemocna a kdo ví, jak to na ni bude účinkovati. Zdá se, že měla svou přítelkyni velice ráda!"

"Velmi," pravil Djuk, jsa více dojat, než chtěl ukázati. "Jest to již v její povaze, že miluje s celým srdcem —a ony byly jako sestry. Ubohá, malá Alisa!"

"Kdo byl onen muž, s kterým uprchla? Nevědělo se nikdy nic určitého!"

"Určitě ne!"

"Byl někdo podezříván?"

"To ano."

"Kdo byl ten muž?"

Djuk otálel.

"Kdo byl ten muž, s kterým uprchla?" opakoval Lisle.

"Nevím, kdo byl ten muž, s kterým utekla. Muž, s nímž Alisa ujela ze Speckhavenu, byl— Vít Earlscourt."

"Masone!"

"Nemohu si pomoci, ale povídá se to," pravil Djuk mrzutě. "Opustila Speckhaven a jela do Londýna ve společnosti pana Víta. Mnozí ho považují za vinníka. Já ne — —a také jsem ho nikdy za vinníka nepovažoval — tak jako Matyáš Warren a Pavlína."

"Vypravujte mi všechno, Masone," pravil Lisle vážně. Předvídal již, jaké nepříjemnosti z toho asi vzniknou mladému muži, kterého tak velice miloval.

Seděli spolu asi hodinu a Mason vypravoval všechno, co slyšel a co bylo sděleno Pavlíně v Brightonu lordem Montalienem. Lisle poslouchal a byl čím dále tím vážnějším.

"Earlscourt není tím mužem," pravil Lisle rozhodně. "Vít není schopen zničiti rozvážlivě nějaké děvče, přes to, že se v minulosti mnohých poklesků dopustil. Co se týká vraždy, jest přímo hrozné uváděti to ve spojení s ním. Ale poněvadž opustil Montalien a doprovázel děvče do Londýna, to můžeho přivésti do velice nemilého postavení, než bude zločinec nalezen. Nebyl v podezření nikdo z těch, kdož v té samé době dleli v Montalien?"

"Nikdo. Totiž" — Djuk otálel — "Pavlína podezřívala lorda Montaliena — ale podezření toto bylo spíše předsudkem. Ona neměla lorda nikdy ráda. Nikdo jiný ho nebude podezřívati a nebylo proti němu toho nejmenšího důkazu. Všichni praví, že snad Alisu obdivoval. Ale Vít byl jediný, s nímž lidé spojovali její útěk. Jest to věc tak tajuplná, velice hrozná událost. Přeju si skoro, aby ten námořník, když tak dlouho mlčel, byl mlčel na vždy."

Dvéře do kuchyně se otevřely a Olivie Lisleová tam nahlédla.

"Jsi zde, Roberte? Ach," oddychla si, když jej spatřila. "Myslila jsem, že jsi snad odešel. Není zde více onen cizinec? Co vypravoval Pavlíně, že jest tak znepokojena?"

"Kde je Pavlína?" ptal se Robert Lisle, následuje ji do pokoje. —

"Odešla do svého pokoje — a nechtěla, abych já nebo Rosina šla s ní. Nesmí býti zůstavena samotna, ačkoliv na tom trvá. Co se přihodilo?"

Lisle vypravoval, co námořník Djukovi a jemu opakoval — a jeho žena a Rosina ustrašeně naslouchaly.

"A Pavlína milovala to děvče jako vlastní sestru," pravila její matka, vstávajíc. "Roberte, musíme k ní."

Dvéře Pavlíniny byly zavřeny na klíč, a na zaklepání matčino se dívka neozvala.

"Drahoušku — já to jsem," dělala paní Lisleová ustrašeným hlasem, "nevpustíš mne?"

Žádná odpověď. Olivie přivolala všechny ostatní. Silné ruce Roberta vypáčily za nedlouho dvéře pokoje. Vstoupili, lampa hořela na stole, a Pavlína ležela u postele. —

"To dítě omdlelo!" volala Rosina.

Otec ji zvedl. Ne, neomdlela — ležela v jakémsi omámení, nevidíc a neslyšíc ničeho. Poslední zpráva ukončila účinek vyvolaný objevením se Víta Earlscourta před několika týdny — tělo i mozek vypověděly službu. Než nadešlo jitro, ležela Pavlína Lisleova blouznic — onemocněla hlavničkou.

VI.

PRO ŽENU.

Poprvé ve svém životě roznemohla se Pavlína na smrt. Vzdušný, příjemný pokoj, v němž léta veselého dětství prožila Polly Masonová, byl nyní tichý a zakrytý. Bylo telegrafováno pro věhlasného londýnského lékaře,jenž přijel, a Rosina usedla zamračeně k lůžku, aby ji ošetřovala.